

Царка вдигна самоувѣрено глава и отвърна: — Не се признавамъ за виновна.

— Желаетъ ли да обяснишъ на сѣда каквото знаешъ.

Тя замълча, спомняйки си, какво я бѣ научилъ защитника ѝ и, като си припомни, започна:

Азъ бѣхъ само на осемнайсетъ години, когато той дойде и на сила ме взе за жена, следъ като е далъ на майка ми шепа жълтици. Азъ го нещѣхъ, защото си имахъ либе. Цѣли деветъ години азъ му бѣхъ робиня. Въ кжщи и котката, и кучето, и кравата имаха имена. Къмъ тѣхъ той се обръщаше съ тѣхното име. Къмъ мене той се обръщаше съ „мари“.

Това негово обръщение къмъ мене ме вбѣсяваше.